

PATRON

Henryk Adam Aleksander Pius Sienkiewicz herbu Oszyk (pseudonim Litwos) urodził się 5 maja 1846 roku w Woli Okrzejskiej. Pochodził z zubożałej rodziny szlacheckiej. Jego rodzicami byli Józef Sienkiewicz i Stefania Sienkiewicz z rodziny Cieciszowskich. W 1858 roku rozpoczął naukę w gimnazjum w Warszawie. W 1866 roku uzyskał świadectwo dojrzałości. Zdał na wydział lekarski Szkoły Głównej Warszawskiej, szybko jednak zrezygnował i rozpoczął studia na wydziale prawniczym. Pierwszą próbę literacką podjął jeszcze w 1867 roku. W 1869 roku debiutował jako dziennikarz. W 1872 roku wydał powieść „Na marne” i „Humoreski z teki Worszyły”, następnie „Stary sługa”, „Hania”, „Selim Mirza”. Trzy ostatnie utwory nazywane są małą trylogią. W kolejnych latach wiele podróżował. Po wizycie w Stanach Zjednoczonych napisał „Komedie pomyłek”, „Przez stepy”, „W krainie złota”, „Za chlebem”, „Latarnik”, „Wspomnienia z Maripozy”, „Sachem”. W 1878 roku wrócił do Europy. 18 sierpnia 1881 roku w kościele Zgromadzenia Panien Kanoniczek przy placu Teatralnym odbył się ślub Sienkiewicza z Marią Szetkiewiczówną, którą po raz pierwszy spotkał w Szczawnicy. Z małżeństwa tego pochodzą dzieci: Henryk Józef i Jadwiga Maria. 18 sierpnia 1885 roku Maria zmarła na gruźlicę. W 1880 roku Sienkiewicz rozpoczął współpracę z dziennikiem „Słowo”, którego był nawet redaktorem naczelnym. W 1880 roku napisał utwór historyczny pod tytułem „Niewola tatarska”. Od 2 maja 1883 roku do 1 marca 1884 roku na łamach „Słowa” publikował „Ogniem i mieczem”. W drugiej połowie lat osiemdziesiątych rozpoczął pracę nad kolejną częścią trylogii - „Potopem”. Po śmierci żony udał się do Konstantynopola, a po powrocie do Warszawy pracował nad „Panem Wołodyjowskim”. W 1885 roku powstały pierwsze rozdziały „Quo vadis”. W 1900 roku Uniwersytet Jagielloński przyznał mu tytuł doktora honoris causa. Rok później napisał odezwę dla dzieci we Wrześni, w 1906 roku wzywał rodaków z USA do pomocy głodującym w Królestwie Polskim. W roku 1904 poślubił cioteczną siostrzenicę, Marię Babską. Rok później otrzymał nagrodę Nobla za całokształt twórczości. Napisał też powieść „Na polu chwały”, która miała rozpoczynać kolejną trylogię. Po wybuchu wojny wyjechał do Szwajcarii. Wspólnie z Ignacym Janem Paderewskim założył Szwajcarski Komitet Generalnego Pomocy Ofiarom Wojny w Polsce. Zmarł w Vevey 15 listopada 1916 roku. Tu również został pochowany. W 1924 roku prochy pisarza uroczyście złożono w Warszawie w katedrze św. Jana. Był również kawalerem francuskiej Legii Honorowej i członkiem Serbskiej Akademii Nauk i Umiejętności.